

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 28 maart 2012 in
zaken nrs. 12/8625 en 12/8729 in de gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 februari 2012 is de termijn van de op 19 augustus 2011 aan de vreemdeling opgelegde bewaringsmaatregel verlengd met ten hoogste twaalf maanden. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 maart 2012, verzonden op 30 maart 2012, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 april 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepsschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van M.E. van Laar LLM, ambtenaar van staat.

w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

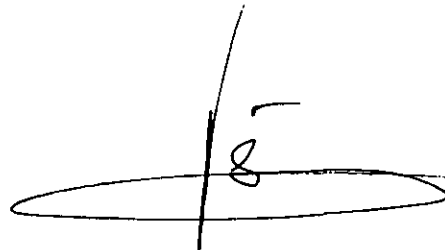
w.g. Van Laar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2012

551-665.

Verzonden: 7 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

1

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 12/8625 en AWB 12/8729

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht, beroep vrijheidsontnemende maatregel in de zaak tussen

V-nummer vreemdeling,
(gemachtigde: mr. D.G. Metselaar),

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; voorheen de minister voor Immigratie en Asiel, verweerder.

Procesverloop

De vreemdeling heeft gesteld te zijn geboren op en de Iraakse nationaliteit te hebben.

Op 14 maart 2012 heeft de vreemdeling een beroepschrift ingediend bij de rechtbank. Het beroep is gericht tegen het voortduren van de maatregel van bewaring die verweerder bij besluit van 19 augustus 2011 de vreemdeling heeft opgelegd. In het beroepschrift is tevens verzocht om schadevergoeding.

Voorts heeft verweerder bij besluit van 17 februari 2012 aan de vreemdeling medegedeeld dat hij, gelet op het bepaalde in artikel 15, vijfde en zesde lid, van de Richtlijn 2008/11/EG (Tri) aanleiding ziet om de termijn van de hem opgelegde maatregel van bewaring met ten hoogste 12 maanden te verlengen, ingaande 19 februari 2012 (verder: verlengingsbesluit). Op 14 maart 2012 heeft de vreemdeling beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de rechtbank en de gemachtigde van de vreemdeling schriftelijke inlichtingen verstrekt inzake zijn handelen strekkend tot uitzetting van de vreemdeling uit Nederland. De rechtbank heeft de gemachtigde bij faxbericht van 15 maart 2012 om een reactie gevraagd.

De gemachtigde heeft een reactie ingezonden.

De rechtbank heeft met toepassing van artikel 96, eerste lid, Vreemdelingenwet (Vw) 2000 bepaald dat het onderzoek ter zitting achterwege blijft en het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1 De rechtbank stelt voorop dat over de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring als zodanig reeds is beslist bij uitspraak van deze rechtbank van 9 september 2011. Voorts is laatstelijk bij uitspraak van 20 februari 2012 geoordeeld dat het voortduren van de

zaaknummer: AWB 12/8729 en AWB 12/8625

2

bewaring rechtmatig was. Derhalve staat thans ter beoordeling of verdere voortdurend van de maatregel van bewaring, gegeven de omstandigheden van het geval, rechtmatig is.

2 Voorts is aan de orde of het verlengingsbesluit rechtmatig is. Ingevolge artikel 15, vijfde en zesde lid, van de Richtlijn 2008/115/EG (Tri), geïmplementeerd in artikel 59, zesde lid, van de Vw 2000, kan de maximaal toegestane bewaringstermijn van zes maanden met ten hoogste 12 maanden worden verlengd indien de uitzetting, alle redelijke inspanningen ten spijt, wellicht meer tijd zal vergen, op grond dat de vreemdeling niet meewerkt aan zijn uitzetting of de daartoe benodigde documentatie uit derde landen nog ontbreekt.

In artikel 94, vijfde lid, van de Vw 2000 is bepaald dat het eerste, derde en vierde lid van dit artikel van overeenkomstige toepassing is op een besluit tot verlenging van een vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in artikel 59, zesde lid, van de Vw 2000.

Bovenstaande wijzigingen in de Vw 2000 zijn bij Wet van 15 december 2011 ter implementatie van de Tri tot stand gekomen en per 31 december 2011 in werking getreden.

3 *Het beroep tegen het verlengingsbesluit (AWB 12/8625)*

Bij uitspraak van deze rechtbank van 20 februari 2012 (AWB 12/3122) is reeds vastgesteld dat niet in geding is dat de vreemdeling beschikt over identiteitsdocumenten.

Met betrekking tot het standpunt van de vreemdeling dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend met het enkele doel zijn uitzetting of verkrijging van een reisdocument te vertragen, wordt overwogen dat, mede gelet op het aantal malen dat de vreemdeling een asielaanvraag heeft ingediend, verweerder de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen dat hij één of meerdere procedures ter verkrijging van een verblijfstitel is gaan voeren met het kennelijke doel om de uitzetting dan wel de verkrijging van een reisdocument te vertragen.

Wat betreft het standpunt van de vreemdeling dat hem niet mag worden tegengeworpen dat hij aan de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) heeft medegedeeld dat hij niet vrijwillig wenst te vertrekken, wordt overwogen dat de vreemdeling in het geheel niet terug wil keren naar Irak. De bewaring ontslaat de vreemdeling niet van de verplichting al het mogelijke te doen om vrijwillig, al dan niet met hulp van de IOM, Nederland te kunnen verlaten.

4 *Het beroep tegen het vervolgheroep (AWB 12/8729)*

In aanmerking wordt genomen dat uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS), onder meer neergelegd in de uitspraak van 1 april 2010, LJN: BM0748, volgt dat van de desbetreffende vreemdeling mag worden verwacht dat hij, om uitzetting mogelijk te maken, actieve en volledige medewerking verleent, waarbij van hem tenminste dezelfde inspanningen kunnen worden verlangd die ter naleving van de zogeheten vertrekplicht mogen worden verwacht.

Gelet op de hiervoor genoemde uitspraak van de AbRS is de door de vreemdeling ter verkrijging van een laissez-passer af te leggen verklaring dat hij vrijwillig naar Irak wil terugkeren niet van dien aard, dat deze verder gaat dan hetgeen binnen het bestek van de (door de vreemdeling niet nagekomen) verplichting Nederland eigener beweging te verlaten redelijkerwijs van hem kan worden verlangd.

zaaknummer: AWB 12/8729 en AWB 12/8625

3

Voor een presentatie is verweerder afhankelijk van de Iraakse autoriteiten.

De rechtbank is van oordeel dat de belangenafweging ook na ruim zeven maanden in het voordeel van verweerder dient uit te vallen. De vreemdeling is na de inbewaringstelling één of meerdere procedures ter verkrijging van een verblijfstitel gaan voeren met het kennelijke doel om de uitzetting dan wel de verkrijging van een reisdocument te vertragen. Op 12 september 2011 is de vreemdeling door de IOM gepresenteerd bij de Iraakse autoriteiten, dit heeft geresulteerd in een LP-toezegging. Op 29 september 2011 heeft de vreemdeling de IOM te kennen gegeven niet meer vrijwillig te willen vertrekken naar Irak. Hierdoor is het aan de vreemdeling te wijten dat hij nu nog in bewaring zit. Indien de vreemdeling aangeeft vrijwillig te willen vertrekken, is het niet onwaarschijnlijk dat hij op korte termijn uitgezet kan worden.

Gezien het voorgaande dient het belang van verweerder om de vreemdeling ter fine van uitzetting in bewaring te houden nog steeds zwaarder te wegen dan het belang van de vreemdeling om in vrijheid te worden gesteld.

5 Niet is gebleken dat de voortzetting van de bewaring ten aanzien van de vreemdeling in strijd is met de Vw 2000 dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten.

6 De beroepen zijn derhalve ongegrond. Er is geen grond voor het toekennen van schadevergoeding.

7 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

zaaknummer: AWB 12/8729 en AWB 12/8625

4

Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage:

- verklaart de beroepen ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.W. Sentrop, rechter, in aanwezigheid van drs. F.J.M. van den Berg, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 28 maart 2012.

Afschrift verzonden aan partijen op: 30 MAART 2012

Rechtsmiddel

Tegen de uitspraak met betrekking tot het vervolgberoep (AWB 12/8729) kan geen hoger beroep worden ingesteld.

Tegen de uitspraak met betrekking tot het verlengingsbesluit (AWB 12/8625) staat krachtens artikel 95, in samenhang met artikel 94, vijfde lid, van de Vw 2000 voor partijen hoger beroep open. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt één week na verzending van de uitspraak door de griffier.

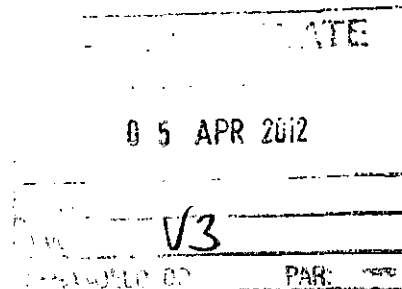
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

mr K.E. van Hoeve
mr M.A.J. Jansen
mr J.W.C. Bruins
mr J.M.M. Heilbron
mr D.G. Metselaar
mr R.S. The

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van
State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DE HAAG

PER TELEFAX: 070 - 365 1380

Amsterdam, 4 april 2012

Inzake : Hoger beroep van , geboren op , van Iraakse
nationaliteit
v-nummer :
Ons ref : 15488

Hoogedelgestreng college,

Hierbij zend ik u per fax het hoger beroepschrift gericht tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, Vreemdelingenkamer van 30 maart 2012.

Een afschrift van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd.

In afwachting van uw bericht, verblijf ik,

hoogachtend,

D.G. Metselaar

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

STATE	
05 APR 2012	
PAR:	

PER TELEFAX: 070 – 365 1380

geboren op [redacted] van Iraakse nationaliteit, hieronder nader te noemen "*appellant*", thans verblijvende in het detentiecentrum te Rotterdam, voor deze zaak woonplaats kiezende te (1017 XV) Amsterdam aan de Weteringschans 130, op het kantoor van Bruins & partners advocaten van wie advocaat en procureur mr D.G. Metselaar voor deze zaak als zijn gemachtigde optreedt en die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van het onderhavige hoger beroep:

1. Bij uitspraak van 28 maart 2012, verzonden op 30 maart 2012, met het procedurenummer 12/8625, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, appellants beroep gericht tegen het verlengingsbesluit ongegrond verklaard.

Een afschrift van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd (**productie 1**).

2. Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen deze uitspraak. Appellant voert de volgende grieven aan tegen de uitspraak van de rechtbank.

Grief 1:

Uit de uitspraak blijkt niet dat de rechtbank de gronden van het beroep van 14 maart 2012 heeft meegenomen in zijn beoordeling. Deze gronden zijn op 21 maart 2012 naar de rechtbank Den Haag gefaxt (*productie 2*). Voorts zend ik u de brief van de rechtbank Den Haag van 15 maart 2012 waarin een termijn van één week is gegund voor het indienen van de gronden van het beroep (*productie 3*). Voorts kan appellant zich niet verenigen met het feit dat de zaak buiten zitting is afgedaan.

Grief 2:

Ten onrechte wordt in de eerste alinea van de uitspraak door de rechtbank overwogen dat de vreemdeling heeft gesteld te zijn geboren op _____ en de Iraakse nationaliteit te hebben.

Toelichting:

De rechtbank miskent met deze overweging dat appellant zijn identiteit en nationaliteit heeft aangetoond met een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs. Deze documenten zijn door de Kmar als echt bevonden. De geboortedatum en nationaliteit staan dan ook vast. Appellant heeft zijn geboortedatum en nationaliteit dus niet slechts gesteld, maar ook aangetoond.

Grief 3:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat, mede gelet op het aantal malen dat appellant een asielaanvraag heeft ingediend, verweerder appellant heeft kunnen tegenwerpen dat hij één of meerdere procedures ter verkrijging van een verblijfstitel is gaan voeren met het kennelijke doel om de uitzetting dan wel verkrijging van een reisdocument te vertragen.

Toelichting:

In artikel 15, zesde lid aanhef onder a en b, van de Terugkeerrichtlijn is vermeld dat de termijn van zes maanden bewaring slechts in beperkte mate kan worden verlengd indien de *verwijdering*, alle redelijke inspanningen ten spijt, wellicht meer tijd zal vergen omdat de betrokken onderdaan van een derde land niet meewerkt (a) of de nodige documentatie uit derde landen op zich laat wachten (b).

Appellant stelt zich op het standpunt dat het feit dat hij meerdere asielprocedures heeft gevoerd niet kan worden beschouwd als niet meewerken aan zijn verwijdering zoals bedoeld in artikel 15, zesde lid, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn.

In het besluit tot verlenging bewaringsbesluit van 17 februari 2012 (aan de gemachtigde op 14 maart 2012 gefaxt) is op pagina 2 vermeld dat appellant niet meewerkt aan het onderzoek naar de vaststelling van zijn identiteit of nationaliteit omdat hij na de inbewaringstelling één of meerdere procedures ter verkrijging van een verblijfstitel is gaan voeren met het kennelijke doel om de uitzetting dan wel de verkrijging van een reisdocument te vertragen.

Zoals hiervoor reeds aangevoerd staan de identiteit en nationaliteit van appellant van meet af aan vast omdat hij documenten heeft.

Het is dus niet mogelijk dat appellant het onderzoek naar de vaststelling van zijn identiteit of nationaliteit heeft kunnen vertragen. Er liep immers geen onderzoek naar zijn identiteit of nationaliteit.

Voor wat betreft de nieuwe asielaanvraag, had appellant nieuwe documenten ontvangen en heeft hij daarom op 7 oktober 2011 een asielaanvraag ingediend. De intentie van appellant om een nieuwe asielaanvraag in te dienen was niet om de uitzetting dan wel verkrijging van een reisdocument te vertragen. Appellant heeft een nieuwe asielaanvraag ingediend omdat hij bij terugkeer naar Irak te vrezen heeft voor een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Naast het vorenstaande is door verweerder niet aannemelijk gemaakt dat de verwijderingsprocedure door de asielaanvraag vertraging heeft opgelopen.

Uit de voortgangsgegevens blijkt dat op 25 oktober 2011 de Iraakse immigratieautoriteiten kenbaar hebben gemaakt dat op basis van de opgestuurde lp aanvraag, kopie van de identiteitskaart en een kopie van de nationaliteitsverklaring is bevestigd dat appellant de Iraakse nationaliteit bezit en de toegang tot Irak akkoord wordt bevonden (met EU staat). De reguliere LP presentatie voor de ambassade (er was nog geen datum bekend) wordt geannuleerd nu deze niet meer nodig was.

Op 16 november 2011 stond een vlucht gepland voor een groep Iraakse vreemdelingen, waarvan appellant er één was. Deze vlucht vond op het laatste moment geen doorgang, omdat de Iraakse autoriteiten geen toestemming meer verleenden voor het landen van dit vliegtuig in Bagdad. Tot op heden is er overleg tussen Nederlandse en Iraakse autoriteiten over het de toelating van Iraakse burgers tot Irak.

Ook zonder de herhaalde asielaanvraag was appellant op deze vlucht van 16 november 2011 geplaatst. Niet is aangetoond of aannemelijk gemaakt of gebleken dat appellant zonder de indiening van zijn asielaanvraag vóór 16 november 2011 zou zijn uitgezet.

Grief 4

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de bewaring appellant niet ontslaat van de verplichting al het mogelijke te doen om vrijwillig, al dan niet met hulp van de IOM, Nederland te kunnen verlaten.

Toelichting:

De tweede reden die wordt genoemd in het besluit, pagina 3, voor de verlenging van de bewaring is dat appellant op 12 september 2011 is gepresenteerd door de IOM bij de Iraakse autoriteiten. Op 14 september 2011 kreeg DT&V het bericht van de IOM dat de Iraakse autoriteiten een reisdocument (LP) zouden afgeven voor appellant als hij vrijwillig naar Irak zou vertrekken. Op 29 september 2011 heeft appellant aan de IOM doorgegeven dat hij niet meer vrijwillig naar Irak wenst te vertrekken.

Appellant betwist dat hieruit kan worden afgeleid dat hij niet meewerkt aan zijn "verwijdering" zoals bedoeld in artikel 15, zesde lid, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn.

De term "verwijdering" wordt gebruikt voor die gevallen waarin een vreemdeling met de sterke

arm uit Nederland verwijderd wordt. Ik verwijs u hierbij naar Afdelingsjurisprudentie, onder meer een uitspraak van 1 juli 2009, 200902298, gepubliceerd in JV 20009/348.

De rechtbank miskent dat vrijwilligheid onverenigbaar met het gebruik van dwangmiddelen, zoals detentie om uitzetting te effectueren.

Ook de Terugkeerrichtlijn maakt een duidelijk onderscheid tussen vrijwillig en gedwongen vertrek. Volgens de preambule verdient een vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer. Volgens artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn mogen staten slechts overgaan tot "verwijdering" indien geen termijn is toegekend voor vrijwillig vertrek of indien de vreemdeling niet binnen een bepaalde termijn vrijwillig aan zijn vertrekverplichting heeft voldaan.

Er is dan ook geen sprake van het niet meewerken aan de verwijdering zoals bedoeld in artikel 15, zesde lid, aanhef en onder a, van de Terugkeerrichtlijn.

Los van het vorenstaande heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat het voor hem niet mogelijk is om vrijwillig te vertrekken. De rechtbank is ten onrechte niet op dit punt ingegaan. Het gesprek met de IOM heeft plaatsgevonden op 29 september 2009 en nadien is de houding van de Iraakse autoriteiten gewijzigd. Op dit moment kan appellant niet meer met een LP vrijwillig naar Irak terugkeren. Ook is het voor appellant niet mogelijk om een paspoort aan te vragen. Ik heb hiertoe een notitie van Vluchtelingenwerk van 7 februari 2012 overgelegd waaruit blijkt dat het niet mogelijk is om paspoorten aan te vragen bij de Iraakse ambassade te Den Haag.

Bovendien staat ten onrechte in de beschikking van 17 februari 2012 vermeld dat appellant een alias heeft gebruikt. Appellant heeft geen alias gebruikt. Daarnaast staat ten onrechte vermeld dat de nationaliteit onbekend is.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat de beschikking onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd.

De bewaring mag dan ook niet met een termijn van twaalf maanden worden verlengd.

REDENEN WAAROM

appellant uw Raad eerbiedig verzoekt

het hoger beroep gegrond te verklaren, voornoemde uitspraak te vernietigen en te bepalen dat de bewaring met ingang van 19 februari 2012 (zes maanden na de inbewaringstelling op 19 augustus 2011) wordt opgeheven en ten gunste van appellant een schadevergoeding op te leggen, conform de daarvoor geldende richtlijnen, voor elke dag dat hij onrechtmatig in bewaring heeft doorgebracht, met veroordeling van verweerder in de kosten die appellant in verband met de behandeling van dit hoger beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Amsterdam, 4 april 2012

Gemachtigde

